

Hurlumhejhuset

Af Lone Steiness

I skoven boede en troldmand, som var træt og udbrændt af at holde skovens dyr, mennesker, spøgelser, engle, feer, skurke, helte og andre skæve væsener i skak med sine troldomsritualer og trolderier. Det var ikke lutter lagkage at være troldmand.

Det var ikke sjov og ballade, bare hårdt arbejde at være troldmand, som han havde været de sidste 564 år. Desværre var der kun evigheden i sigte og derfor ikke nogen udsigt til, at han snart kunne få fri fra sit job.

Selvom det var hårdt arbejde, var han en god troldmand. Han nedkaldte ikke urimelige forbandelser og tryllede ikke godtfolk om til sten uden grund. I sit hus i skoven hjalp han til når nogen var blevet uvenner, aftaler ikke blev holdt, uretfærdigheder skete, de store ikke var gode ved de små, når nogen ville bestemme over andre....og andre opgaver der forstyrrede skovens dybe stille ro. Han brugte sine magiske evner, som han havde fået i dåbsgave, til at gøre de svage stærke, de små store, de vilde rolige, de sure glade og de onde elskelige.

Egentligt et meget indholdsrigt arbejde. Men der var alt for meget af det fordi skovens beboere var alt for optaget af sig selv og ikke tænkte på hverandre.

Jeg må ud at finde noget ny inspiration til mit arbejde, tænkte troldmanden en dag. Han pakkede derfor sin vadsæk, tog sin kjortel på og satte det store krusede hår op til narrestreger. Så drog han af sted.

Han vandrede i mange dage og mange nætter. Tog sig kun sjældent et hvil, fordi han var fast besluttet på at nå sit mål – inspiration. Pludselig en dag stoppede han op. Målet var ikke i sigte, men vadsækken var tom for mad, fødderne slidte og brugte, og håret faldet ud af narrestreger. Jeg har brug for et hvil - inspirationen kan vente, tænkte han, og satte sig på en stor varm sten på en solrig plet i skoven. Han pustede og stønnede, lukkede øjnene og drømte om liv og latter. Efter en stund faldt åndedrættet til ro og da han åbnede øjnene, så han en et stort farverigt hus i en lysning længere fremme. Hvad er det, tænkte han. Det lignede næsten stort legehuse.

Selvom det var midt på dagen og høj solskin, dukkede der pludselig en rød halvmåne frem på himlen. Det så ud som om den røde halvmåne hang lige over det farverige hus. BANG, BRAG, RASCH,

BLITZ!!! Med et ordentlig rabalder og et kæmpe lysglimt slog et lys pludselig ned i huset. Store flammer stod hurtigt op fra taget.

”Milde himmel”, råbte troldmanden. ”Ja”, buldrede en tung røst tilbage. Hov, tænkte troldmanden, hvad var det? ”Hvem er du”, sagde troldmanden højt. ”Den milde himmel, naturligvis”, buldrede det tilbage. ”Du kaldte på mig”. Trolden så forundret ud og tænkte, så det knagede. Den milde himmel var et nyt bekendtskab. Men kunne han bruge Den milde himmel til noget og hvad lavede den her i skoven.

”Kan du ikke lade våde dråber falde over husets tag, så ilden går ud”, spurgte troldmanden. ”Nej”, buldrede den milde himmel. ”Du må selv gå over åen efter vand for at slukke ilden”. Ak, det kan da ikke være rigtig, at en mild himmel ikke vil hjælpe. ”Hvorfor hedder du Den milde himmel”, spurgte troldmanden. ”Det er fordi jeg styrer røde halvmåne og gulsol til mildt vejr hver dag”. ”Så hvis jeg beder dig om at buldre og brage, regne og plaske, siger du nej”, spurgte trolden. Den milde himmel svarede frustreret, at den havde fået strenge ordrer fra sin mor og far helt fra barnsben, om at afholde sig fra regn og rabalder, fordi det ikke bragte noget godt. ”Kun hvis jeg møder en snegl på min vej, kan det give tegn på regn i omegnen”, sagde den.

Jeg må finde en snegl, tænkte troldmanden. Og det skal være hurtigt inden det farverige hus brænder ned. Han ledte højt og lavt, henne og omme, ved siden af og overfor...og pludselig så han en snegl med et skinnende flot, hvidt sneglehus. ”Vil du være min varslingsnegl til den milde himmel”, spurgte troldmanden sneglen. ”Det kan jeg da godt. Jeg har alligevel ikke andet at lave. Jeg holder fri efter mine 20 centimeters vandring i dag. Men du må love mig, at jeg ikke skyller væk med regnen, for jeg har ikke travlt og vil vandre i mit eget tempo”. ”Ok”, sagde troldmanden, tog sneglen i hænderne og råbte på Den milde himmel.

”Milde himmel – en snegl på vejen er tegn på regn”. Himlen åbnede sig og åbenbarede, hvad der så ud som et stort, festligt, rødt og grønt sugerør. Sugerrøret var på vej mod jorden og kom tættere og tættere på og var nu truende tæt på troldmanden. ”Åh...hvilken magi skal jeg bruge her”, tænkte troldmanden, og inden han havde nået at finde et svar i sin hjernes afkroge, fandt sugerøret vej til åen. Sugede og sugede i åen.

På himlen trak mørke skyer tættere på og i et nu åbnede himlen sig endnu en gang og væltede spandervis af vand ned over det farverige hus. Hurtigt var ilden slukket. Den milde himmel sendte hvide forsoningsskyer ind på himlen og kort efter skinnede solen igen.

Troldmanden gik tæt på huset og bankede på døren med 3 forsigtige slag. Bank, bank, bank. Uden at blive mødt af et levende væsen andet end et spejlbillede af sig selv, åbnede døren sig til en masse hurlumhej. Troldmanden gik fra rum til rum og mødte smil og latter, leg og glæde, skæve ting og skøre indfald, fest og farver, kram og kærlighed i helt ny forklædning.

Da slog lynet ned i troldmanden, som pludselig så verden med helt nye briller, grinede og lo, og tog en ekstra tur rundt i huset. Let om hjertet, med masser af inspiration og fornyet energi tog troldmanden hjem til sit hus og pakkede. Skovens beboere så nedtrykte til, og snakkede om, hvordan de nu hver især skulle klare dagen og vejen, når troldmanden forduftede og hjælpen forsvandt.

Men troldmanden havde nye planer. Og sikken en værre hurlumhej, der blev i skoven. Det farverige hus blev efterfølgende troldmandens nye bolig, hvor han tog imod skovens beboere, der havde brug for hjælp. Men nu var arbejdet langt lettere og sjovere. Han behøvede ikke længere sine magiske evner og trolderier, han sendte dem blot på opdagelse i huset, så kom de berigede og fortryllede ud med et smil på læben, klar til at hjælpe sig selv og hverandre på vej til evigheden. - o

-